

РЕШЕНИЕ

№ 2355

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 21.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10581** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от „Е. Т. 2020“ – ЕООД – [населено място], представлявано от управителя А. К. срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221020007611-091-001/04.01.2022 г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията и Б. М. Я. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1081/07.07.2022г. на Директор на Дирекция "ОДОП" С., с който е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 437 250,75 лв. за данъчните периоди от м. 12.2019 г. до м. 10.2020 г. и за данъчните периоди м. 05.2019 г. и м. 07.2020 г. е начислен данък върху добавената стойност /ДДС/ в размер на 61 166,67 лв. ведно с начислените лихви за забава в размер на 82 712,27 лв. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения РА, като издаден в нарушение на материалния и при съществени процесуални нарушения. Твърди, че органите по приходите не са изяснили всички обстоятелства от значение за установяване на публичните му задължения, което от своя страна е довело до погрешни фактически и правни изводи. Моли да бъде отменен като незаконосъобразен и необоснован обжалвания РА.

В съдебно заседание и по съществуващото на спора жалбоподателят, редовно призован, не се представлява, не изразява становище по жалбата, не ангажира доказателства.

Ответната страна Директорът на Дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП чрез процесуалния си представител юриконсулт Н. Г., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на юриконсултско

възнаграждение.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221020007611-020-001/08.12.2020г., е възложено извършването на ревизия на „Е. Т. 2020“ – ЕООД за установяване на задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчните периоди от 01.12.2019г. до 31.10.2020г. Заповедта е връчена по реда на чл. 32 от ДОПК на 07.01.2021г. Със Заповеди за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22221020007611-020-002 от 01.03.2021г. и №Р-22221020007611-020-003 от 31.03.2021г. е определен срок за приключване на ревизията до 07.05.2021г.

На основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК ревизионното производство е спряно със Заповед №Р-22221020007611-023-001/06.04.2021 г. На основание чл. 35 от ДОПК производството е възобновено със Заповед №Р-22221020007611-143-001/02.08.2021г. На основание чл. 112, ал. 2, т. 1, чл. 113, ал. 3 и чл. 114, ал. 2 от ДОПК със ЗИЗВР №Р-22221020007611-020-004/30.08.2021г. е определен срок за приключване на ревизията до 05.10.2021г.

Посочените по-горе заповеди са издадени от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“, при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221020007611-092-001/12.10.2021г.

Ревизията приключва с РА №Р-22221020007611-091-001/04.01.2022г., издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“, при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Б. М. Я., на длъжност главен инспектор по приходите, при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен на 28.01.2022г.

За данъчните периоди от м. 12.2019 г. до м. 10.2020 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 437 250,75 лв. по фактури, издадени от „Рекорд 2019“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Мултимекс Груп“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Перфект 2020“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Лава Електроникс“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „Комета Финанс БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

За данъчните периоди м. 05.2019г. и м. 07.2019г. е начислен ДДС в размер на 61 166,67 лв. във връзка с декларираните доставки с нулева ставка на данъка към А. I. OF W. F. I..

С оглед извършените корекции са начислени лихви за забава в размер на 82 712,27 лв. Установено е, че основната стопанска дейност на дружеството е свързана с търговия на едро с машини и оборудване за селското и горското стопанство, както и части за тях.

РА е оспорен по реда на чл. 152 и следващите от ДОПК пред директора на ДОДОП – С., във връзка с която е постановено Решение № 1081/07.07.2022г., с което е потвърден.

РА е оспорен по съдебен ред с жалба вх. № 53-04-950/21.10.2022г., подадена чрез ДОДОП – С. до АССГ. Жалбата е депозирана в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от активно процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като

редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществуването на правния спор:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на РА включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Съдът, въз основа на приложените по делото доказателства, констатира, че обжалваният РА е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. По административната преписка е приложен РД и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

Обжалваният РА е постановен при спазване на материалния закон.

1. Относно изпълнените доставки и начисления данък:

Установено е, че за данъчните периоди м. 05.2020г. и м. 07.2020г. „Е. Т. 2020“ – ЕООД е декларирало доставки с нулева ставка на данъка, на основание чл. 28 от ЗДДС, с получател А. I. OF W. F. I. Доставките са документирани с фактура №[ЕГН]/08.05.2020г. на стойност 287 712,41 лв. и фактура №[ЕГН]/29.07.2020 г. на стойност 79 287,59 лв.

С ИПДПОЗЛ №Р-22221420003840-040-002/23.02.2021г. и ИПДПОЗЛ №Р-22221420003840-040-003/31.03.2021г. от ревизираното дружество е изискано да представи всички налични документи, съставени по повод декларираните доставки по глава трета от ЗДДС. Задълженото лице не е представило посочените в чл. 21 от Правилника за приложение на ЗДДС /ППЗДДС/ документи, а именно: копия на фактурите фактури, надлежно оформени митнически декларации, транспортни документи /международна товарителница/, както и документи за получени плащания. Ревизиращите органи правилно са приели, че декларираните доставки от „Е. Т. 2020“ – ЕООД с получател А. I. OF W. F. I. не следва да се третираат като доставки с нулева ставка на данъка, а като облагаеми доставки с място на изпълнение на територията на страната.

На основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС е начислен ДДС със ставка 20%. При съобразяване с разпоредбата на чл. 67, ал. 2 от ЗДДС е начислен ДДС общо в размер на 61 166,67 лв., в т.ч. за м. 05.2020г. в размер на 47 952,07 лв., върху данъчна основа в размер на 239 760,34 лв. и за м. 07.2020 г. в размер на 13 214,60 лв., върху данъчна основа в размер на 66 072,99 лв.

Съгласно чл. 113, ал. 1 от ЗДДС, всяко задължено лице – доставчик, е длъжно да издаде фактура за извършени от него доставки на стоки или услуги, като при облагаеми доставки с нулева ставка във фактурата задължително се посочва основанието за това. При доставки по чл. 28 от ЗДДС, съгласно препращащата разпоредба на чл. 37, ал. 1 от ЗДДС лицето следва да представи документите, изискуеми по чл. 21, ал. 1 от ППЗДДС: митнически документ, в който доставчикът е вписан като износител на стоките, заверен, след потвърдено напускане на стоките от

изходно митническо учреждение или друг документ, удостоверяващ износа, в случаите, когато е налице възможност да не се подава митнически документ, съгласно митническото законодателство; фактура за доставката и документ за превоза на тези стоки.

Съгласно чл. 37, ал. 2 от ЗДДС ако доставчикът не се снабди с посочените документи до изтичането на календарния месец, следващ календарния месец, през който данъкът е станал изискуем, разпоредбите на глава III от ЗДДС не се прилагат.

В конкретния случай ревизираното лице не доказва, че разполага с посочените в ППЗДДС документи, за да бъдат определени фактурираните от него доставки като облагаеми с нулева ставка на данъка. Не са представени издадените от дружеството фактури и митнически декларации, в които същото е вписано като износител на стоките, заверени съответно от изходно митническо учреждение. Също така не са представени и транспортни документи, които да удостоверят по надлежен ред, че стоките са транспортирани до лица, регистрирани извън територията на Европейския съюз /ЕС/. Притежаването на подобен транспортен документ е задължително кумулативно условие, регламентирано в т. 3 на чл. 21, ал. 1 от ППЗДДС за доказване на извършен износ и в този смисъл удостоверява характера на доставките като такива, облагаеми с нулева ставка по глава трета от ЗДДС.

Предвид изложеното, съдът счита, че основателно органите по приходите са приели, че ревизираното лице не разполага с документите, регламентирани в чл. 21 от ППЗДДС. Съответно на това законосъобразно е пието, че декларираните доставки подлежат на облагане с ДДС по общия ред, т.е. за тях е приложима общата данъчна ставка на закона в размер на 20%.

Предвид изложеното, съдът намира, че РА в тази част е законосъобразен.

2. Относно получените доставки и упражненото право на данъчен кредит:

Установено е, че за ревизираните периоди задълженото лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 437 250,75 лв., както следва:

- за данъчен период м. 12.2019г. дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактура №[ЕГН]/23.12.2019г. и фактура №[ЕГН]/17.12.2019г., издадени от „Рекорд 2019“ ЕООД с предмет на доставките: „Аванс по договор“.

- за данъчните периоди м. 12.2019г., м. 01.2020г. и м. 02.2020г. дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 187 888,35 лв. по описаните в РД 15 фактури, издадени от „Мултимекс Груп“ ЕООД, с предмет на доставките: „Аванс съгласно договор“ /13 фактури/ и „Лиценз за комуникационен сървър“ /фактура №[ЕГН]/16.12.2019г. и фактура №[ЕГН]/24.01.2020 г./;

- за данъчните периоди от м. 03.2020г. до м. 07.2020г. дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 61 706,40 лв. по 6 фактури, издадени от „Перфект 2020“ ЕООД с предмет на доставките: „Аванс съгласно договор“ /4 фактури/ и „Лиценз за комуникационен сървър“ /фактура №[ЕГН]/31.03.2020г. и фактура №[ЕГН]/28.04.2020г./;

- за данъчен период м. 07.2020 г. дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 306,00 лв. по фактура №[ЕГН]/30.07.2020 г., издадена от „Лава Електроникс“ ЕООД с предмет на доставката: „Лицензи“;

- за данъчните периоди от м. 07.2020г. до м. 10.2020г. дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 140 716,67 лв. по 11 фактури, издадени от „Комета Финанс БГ“ ЕООД с предмет на доставките: „Аванс съгласно договор“.

Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС регистрираното лице упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит при условие, че притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС. С разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗДДС са регламентирани подробно изискванията към първичните счетоводни документи /фактури/. Едно от тях е визираното в чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС, а именно – изискването във фактурата да се посочи количеството и вида на стоката, съответно вида на услугата. В по-голямата част от издадените от „Рекорд 2019“ ЕООД, „Комета Финанс БГ“ ЕООД, „Перфект 2020“ ЕООД и „Мултимекс Груп“ ЕООД фактури е посочен предмет „Аванс съгласно договор“ или „Аванс по договор“, като не са посочени никакви индивидуализиращи договорите данни /номер, дата/. Не са представени самите договори, сключени с посочените лица, въз основа на които да се установи какви уговорки са направени относно плащанията и във връзка с какви бъдещи доставки са издадени фактурите за авансови плащания. Това означава, че съставените фактури са непълни.

В свое Решение от 08.05.2013 г. по дело С-271/12, Съдът на Европейския съюз /СЕС/ е посочил, че разпоредбите на Шеста директива трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, по силата на която правото на приспадане на ДДС може да се откаже на данъчнозадължени лица, които разполагат с непълни фактури, дори ако в допълнение към последните след приемането на решението за отказ е предоставена информация с цел да се докаже действителното извършване, естеството и стойността на фактурираните сделки. Т.е. изначалната непълнота на фактурата пречатства приспадането на ДДС, дори ако в допълнение към последните след приемането на решението за отказ е предоставена информация с цел да се докаже действителното извършване, естеството и стойността на фактурираните сделки. Следователно, на още по-силно основание, отказът е допустим, в случай като процесния, когато няма ангажирани писмени документи за конкретизация на условията, при които е следвало да бъдат направени плащанията, както и за предмета на бъдещите доставки.

Във връзка с обстоятелството, че по-голямата част от фактурите са с предмет „Аванс съгласно договор“ или „Аванс по договор“ следва да се посочи, че с разпоредбата на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС е уреден специфичен случай на изискуемост на данъка при осъществено авансово плащане. Смисълът на нормата е да се установи по-ранна дата на изискуемост на данъка за получателя на плащането. От своя страна разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 2 от ЗДДС предоставя право на платеща да приспадне от данъчните си задължения по този закон извършено от него плащане, преди да е възникнало данъчното събитие за облагаема доставка.

Това обаче не следва да води до еднозначния извод, че по всяка фактура, която документира авансово плащане следва автоматично да се признава правото на данъчен кредит. Приспадането на данъчен кредит зависи от това дали е налице реално осъществена доставка, съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка чл. 6/9 от закона. В тази връзка разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, касаеща авансово плащане, отново разглежда случаите на възникнало в следствие данъчно събитие по облагаема доставка. Обстоятелството, че фактурите са издадени за авансови плащания, не преклутира необходимостта от преценка за наличие на последващо извършване на облагаема доставка по смисъла на чл. 6/9 от ЗДДС. В подкрепа на гореизложеното е и приетото от СЕС в решение от 21.02.2006г. по дело С-419/02г. по отношение на правото на данъчен кредит при авансовите плащания, а именно, че

доставките на стоките и услугите са предмет на ДДС, а не плащанията във връзка с тях. В т. 28 от решение на СЕС от 19 декември 2012 г. по дело № С-549/11 „Орфей България“ ЕООД е посочено, че за да бъде ДДС изискуем преди още стоките или услугите да са били доставени, е необходимо всички релевантни елементи на данъчното събитие, т.е. бъдещата доставка на стоки или услуги, да са вече известни и следователно, в частност стоките или услугите да са точно определени в момента на авансовото плащане /Решение по дело BUPA HOSPITALS И GOLDSBOROUGH DEVELOPMENTS, точка 48, както и Решение от 3 май 2012 г. по дело LEBARA, С-520/10, точка 26/.

В случая ревизиращите органи са се съобразили изцяло с практиката на СЕС, определяща, че за да бъде данъкът изискуем при авансово плащане е необходима пълна информация относно данъчното събитие, като бъдещата доставка или бъдещото изпълнение трябва да са известни и по-специално, когато се извършва авансово плащане е необходимо стоките или услугите да бъдат точно идентифицирани. Т.е. следва доставките да са идентифицирани както по отношение на техния вид и специфични особености, така и по отношение на техния доставчик и времето на доставката им. В настоящият случай не са представени договори, в които да е посочен предмета на бъдещите доставки, за които се извършват авансовите плащания. В случая дори не е уточнено дали се касае за доставки на стоки или на услуги.

Приложимостта на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС се отрича при наличието на авансови плащания, при които страните не са посочили точно стоките или услугите и имат възможност да избират измежду едни или други от тях, както и при възможността по взаимно съгласие да отлагат многократно срока на доставката, т.е. да е налице неяснота в тази насока. Съобразявайки това, ревизиращите органи правилно са обосנוвали извод, че случаят не попада в хипотезата на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС и са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по издадените от „Рекорд 2019“ ЕООД, „Комета Финанс БГ“ ЕООД, „Перфект 2020“ ЕООД и „Мултимекс Груп“ ЕООД фактури с предмет „Аванс съгласно договор“ или „Аванс по договор“.

При липсата на договори не може да се счита, че плащанията са извършени с основание, респективно, че изискуемостта на данъка е възникнала в условията на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС и за доставчика е възникнало задължение да начисли ДДС по реда на чл. 86 от ЗДДС. Това съответно означава, че за ревизираното лице не би следвало да възникне правото на приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 от ЗДДС по спорните фактури.

Съдът намира, че напълно обосновано е отказано правото на приспадане на данъчен кредит и по фактурите, издадени от „Перфект 2020“ ЕООД и

„Мултимекс Груп“ ЕООД с предмет на доставките „Лиценз за комуникационен сървър“. Доставчиците не са представили никакви доказателства за изпълнението на доставките. Лицензите за комуникационен сървър са отразявани в счетоводството на ревизираното лице като стока, поради което доставчиците би следвало да представят доказателства за придобиване на стока от вписания във фактурите вид и количество, за нейното заприходяване и изписване в счетоводствата им, както и за прехвърляне на собствеността върху ревизираното лице. Такива доказателства не са представени. Доказателства за получаването на доставки с предмет „Лицензи за комуникационен сървър“ не са представени и от ревизираното дружество. Лицето не е представило договори, заявки, електронна и друга кореспонденция във връзка със спорните доставки, как и от кого точно са изготвени лицензите, какво представляват, информация за това кой, кога и къде е получил стоките.

Предвид изложеното, не са налице доказателства, удостоверяващи действително развили се облигационни отношения между ревизираното лице и горепосочените доставчици. Във фактурите са описани доставки, които не могат да се свържат с каквито и да било факти от обективната действителност и, от които може еднозначно да се направи извод, че доставки от същия вид действително са осъществени от вписаните във фактурите издатели. Освен това, наличието на фактура не е достатъчно като условие за възникване и упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит. Поради характеристиката ѝ на частен документ и тъй като с фактура се удостоверява фактически състав, от който жалбоподателят черпи изгодни за себе си правни последици – формиране на данъчен кредит, той носи тежестта да докаже правопораждащия факт – извършването на доставка. Именно този факт не е доказан на нито един етап от развитото се ревизионно производство, както и при съдебното оспорване. При това положение, следва заключението за наличието на сделки, сключени с цел данъчна измама, състоящата се в неправомерно ползване на правото на приспадане на данъчен кредит.

В националното и европейското законодателство няма легална дефиниция на понятието данъчна измама. По принцип, когато не е налице легална дефиниция на конкретно понятие, се прилага общоприетия смисъл в обществото и съобразно основни принципи на правото. Под данъчна измама следва да се разбира всяко действие или бездействие, водещо до въвеждане в заблуждение, целящо или имащо за краен резултат ощетяване на бюджета. Упражняването на данъчен кредит с фактури, по които не са осъществени реални доставки от лицата, издали фактурите предполага, че получателят е знаел, че упражнява неправомерно данъчен

кредит. При липса на извършена доставка логично е знание за това да има и при двете страни по тези доставки.

За данъчен период м. 07.2020г. на ревизираното дружество е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 306,00 лв. по фактура №[ЕГН]/30.07.2020г., издадена от „Лава Електроникс“ ЕООД, с предмет на доставката „Лицензи“. Съдът намира, че представените доказателства не удостоверяват реалното изпълнение на фактурираната доставка. Като предходен доставчик по същата е посочено „Комета Финанс БГ“ ЕООД /което се явява и пряк доставчик на ревизираното лице по фактури за аванси/, което не е представило доказателства за изпълнена доставка. Произходът на стоките не е обективен признак за доставка по чл. 6, ал. 1 от ЗДДС и чл. 14, ал. 1 от Директива на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност /Директива 2006//112/, нито е предпоставка за възникването и упражняване на право на приспадане на данъчен кредит. Доказването на такъв произход обаче е индичия за физическото съществуване на стоките като обекти на собственост, годни като такива да бъдат прехвърлени. Подобни индичии биха могли да обезпечат тежашото върху жалбоподателя насрещно доказване и са важен информационен източник при липсата на преки доказателства за реалността на фактурираните доставки. В случая именно не е доказано, че издателят на фактурата е притежавал стоката /по вид и количество/, за която се твърди, че е доставена на ревизирания субект.

С оглед изложеното, съдът намира, че РА и в тази част е законосъобразен. Събраните от ревизиращите органи доказателства са правилно преценени и заключенията в акта не противоречат на цялостното съдържание на установените при ревизията факти и обстоятелства и събрани доказателства. РА е материално законосъобразен. С оглед на горното, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото следва да бъде определено съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК в размер на 27 083,89 лева съобразно чл.7, ал.2, т.6 вр. с чл.8, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /при материален интерес от 581 129,69 лв. / Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата от „Е. Т. 2020“ – ЕООД – [населено място],

представявано от управителя А. К. срещу Ревизионен акт №Р-22221020007611-091-001/04.01.2022г., потвърден с Решение № 1081/07.07.2022г. на Директор на Дирекция "ОДОП" С., с който е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 437 250,75 лв. за данъчните периоди от м. 12.2019 г. до м. 10.2020 г. и за данъчните периоди м. 05.2019г. и м. 07.2020г. е начислен данък върху добавената стойност /ДДС/ в размер на 61 166,67 лв. ведно с начислените лихви за забава в размер на 82 712,27 лв.

ОСЪЖДА „Е. Т. 2020“ – ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 4, представлявано от управителя А. Х. К. да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - [населено място] при ЦУ на НАП сумата от 27 083,89 /двадесет и седем хиляди и осемдесет и три/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: